Contributed by Georges Kopp
vrijdag, 11 maart 2011 - Last Updated vrijdag, 11 maart 2011

Het is minder spectaculair dan de revoluties in de Arabische wereld, maar het is even symptomatisch voor de huidige politieke turbulentie: de resultaten van de vervroegde verkiezingen in de Ierse republiek van 26 februari zijn duidelijk. De partij aan de macht, Fianna Fail, een partij die tijdens het grootste deel van de geschiedenis van het onafhankelijke Ierland alleen of in een coalitie regeerde, is in elkaar gestort. Tegelijkertijd gaan links en radikaal links er stevig op vooruit.

Van meer dan 40% in 2007 zakt de partij van eerste minister Brian Cowen, de grote architect van het liberale economische beleid van voor het uitbreken van de crisis, weg naar slechts 15% van de stemmen. Van de 70 parlementsleden van de partij blijven er nog een twintigtal over (in Dublin behoudt slechts 1 van hun 15 verkozenen zijn zetel). Hun bondgenoten in de vorige regering, de Groenen, verdwijnen zelfs helemaal uit het parlement!

Het is zeker waar dat de partij die het meeste profiteert van deze implosie een andere traditionele rechtse partij is, de Fine Gael, die 36% van de kiezers haalt. Ter linkerzijde zijn het de Labour Party (die traditioneel haar wagentje haakt aan een van de beide “historische” burgerlijke partijen), met 20%, en Sinn Fein met 10%, die het beste uit de verkiezingen kwamen. Er was ook een hoge opkomst.

Met een eerder linkse campagne heeft Sinn Féin, de nationalistische partij van Gerry Adams, een historisch resultaat neergezet. Haar vertegenwoordiging in het parlement gaat maar even van 4 naar 14 zetels. Ze gaat van 143.000 stemmen in 2007 naar 220.000 stemmen nu, m.a.w. een toename van bijna 50%, van 6,9% naar 10% van het totale stemmenaantal.

Maar er is ook de zeer mooie score van radikaal links, krachten die duidelijk de besparingsmaatregelen afwijzen en oproepen tot verzet vanwege de werkende bevolking. Bij deze vervroegde verkiezingen was uiterst-links samen opgekomen, met een electoraal samenwerkingsverband, de “ULA” (United Left Alliance). De ULA steunde vooral op een aantal trotskistische organisaties enerzijds - de Socialist Party (CWI, de zusterorganisatie van de LSP in Ierland), People Before Profit (rond de Ierse SWP), Socialist Democracy (de groep van de IVe Internationale in Ierland)- en anderzijds op de Workers and Unemployed Action Group (WUAG), een groep arbeiders en werklozen uit Tipperary die uit de Labour Party zijn gestapt, en lokaal een zekere electorale inplanting hebben.

De ULA had 20 kandidaten in evenveel kieskringen, ook al konden deze zich niet als ULA voorstellen, omdat de samenwerking nog niet officiëel was erkend als politieke partij. Elke kandidaat stond dan ook op de lijst onder de naam van zijn of haar respectieve organisatie: 9 van de SP, 9 van PBP, 1 van de WUAG en 1 van Socialist Democracy. In totaal behaalde de United Left Alliance bijna 50.000 stemmen, of 2,5% van het totaal (meer dan de vroegere regeringspartij de Groenen, die nog 41.000 kiezers konden bekoren, of 1,8%)

Dankzij het evenredige kiesstelsel betreedt deze samenwerking dan ook het parlement met een groep van 5 verkozenen. Van de Socialist Party: Joe Higgins (ook vroeger al nationaal parlementslid,

en in het Europese parlement verkozen in 2009), verkozen in Dublin-West en Clare Daly in Dublin-Nord; van People Before Profit: Joan Collins in Dublin South-Central en Richard Boyd Barrett in Dún Laoghaire; en tenslotte Seamus Healy, van de WUAG, in Tipperary-South.

Het moge duidelijk zijn dat radikaal links en Sinn Féin er in geslaagd zijn om een electorale uiteg te geven voor een groot deel van het ongenoegen bij de bevolking tegenover de crisis en de drastische besparingsmaatregelen die door de coalitie van Fianna Fail en de Groenen werden doorgedrukt, onder invloed van de bankiers, de speculanten en hun lakeien van het IMF, de Europese Centrale Bank en de EU.